

Ю. Д. Кунєв,

доктор юридичних наук, професор

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-5952-2052>

УПРАВЛІННЯ ПРАВООХОРОННОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Національний авіаційний університет
проспект Любомира Гузара, 1, 03058, Київ, Україна
E-mails: kunev@ukr.net

Мета статті полягає у аналізі й розкритті проблем теоретичного та практичного плану щодо подання елементів системи діяльності з управління правоохоронною діяльністю та шляху розвитку правового управління правоохоронної діяльності. **Методи дослідження:** комплексний підхід до створення теоретичної картини об'єкта та застосування методологічної схеми «подвійного знання» про об'єкт, як такий, та про знання, що його описують і зображують; порівняльно-правового та доктринального пізнання системи управління правоохоронною діяльністю, а також метод узагальнення та моделювання нових теоретичних знань правого забезпечення правоохоронної діяльності. **Результати:** визначені проблеми подальшого розвитку теорії і практики управління та публічного права та запропонований теоретичний підхід для їх розв'язання. Встановлено, що управління правоохоронною діяльністю за сутністю є діяльність над діяльністю – управлінською діяльністю над виконавською діяльністю (правоохоронною) та потребує діяльнісного моделювання, для подальшого створення правових моделей як управління правовою діяльністю в цілому, так і управління правоохоронною діяльністю та правової організації правоохоронної діяльності й її різновидів. Таке моделювання правової організації правоохоронної діяльності може допомогти організувати свідомий, цілеспрямований процес переходу на новий якісний рівень, який передбачає зміну складових правоохоронної діяльності шляхом формування нових якостей законодавства у сфері правоохорони та наповнення функціональних місць системи діяльності з реалізації законодавства. Також розглянуто базові схеми діяльності з розвитку правоохоронної діяльності. **Обговорення:** аргументується положення, що практична реалізація підходів на основі побудови та реалізації системи моделей діяльності з управління правоохоронною діяльністю, дієві для практичної реалізації потреб підвищення ефективності формування законодавства та реалізації охоронної функції держави.

Ключові слова: правоохоронна діяльність; управління правовою діяльністю; управління правоохоронною діяльністю; правова організація правоохоронної діяльності; охорона права; законодавство у сфері правоохорони; правоохоронний орган; механізм правового управління правоохоронною діяльністю.

Постановка проблеми та її актуальність. Необхідність теоретичного осмислення сутності соціальних процесів при організації та здійсненні державної влади, місця та сутності в ній діяльності з управління правоохоронною діяльністю – важливе питання теорії і практики правової діяльності. Особливо важливим є розгляд

такого складного питання з позицій створення складної моделі взаємодії двох діяльностей: управлінської та правозастосовчої. А особливо ваги набуває правовий аспект такої складної моделі.

Проблема полягає у відсутності єдиної моделі систем взаємодії діяльностей управлінської і правової.

Вирішенню означених проблем сприятиме подання правозастосовчої діяльності та управлінської як елементів єдиної системи та визначення її складових елементів. Цей підхід сприятиме також створенню моделей законодавства, яке регулюватиме ці діяльності у взаємодії.

Аналіз досліджень і публікацій з проблеми.

Потреба теоретичного осмислення сутності соціальних процесів при організації та здійсненні державної влади, місця та сутності в ній правоохоронної діяльності та управління нею – важливе питання теорії і практики правової діяльності.

Характеристика правоохоронної діяльності подається, як правило, в навчальній або монографічній літературі, присвяченій проблемам реалізації функцій держави. Зокрема, за визначенням «правоохоронна діяльність – державно-владна правозастосовча професійна діяльність посадових осіб державних органів з реалізації державної політики у сфері охорони і захисту права фізичних та юридичних осіб, що полягає у виконанні завдань: запобігання, виявлення, припинення, урегулювання, розгляду (розслідування), попередження, відновлення порушення їх права, застосування і виконання санкцій при порушенні права» [1, с. 102]. Управлінська діяльність подається в навчальній або монографічній літературі, присвяченій проблемам управління, менеджменту, іноді права, зокрема в роботах авторів: Шабета С.А. [2], Бойко І. [3], Шай Р. [4], Ковалів М.В. [5], Малишев К.В., Барановська Т.В. [6].

Основу системного підходу подання правозастосовчої діяльності та управлінської як елементів єдиної системи було свого часу запропоновано І.Я. Дюрягіним через подання механізму «правового управління» та розвинено Ю.Д. Куневим через подання механізму «правової організації діяльності» [7].

Залишилося застосувати запропоновані системні підходи до правоохоронної діяльності та управління правоохоронною діяльністю, як об'єктів дослідження.

Мета статті – аналіз та розкриття проблем теоретичного та практичного плану щодо подання елементів системи діяльності з управління правоохоронною діяльністю та шляхів розвитку правового управління правоохоронною діяльністю.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Почнемо розгляд із загального, необхідного для переходу на конкретне. За розгляду поняття управління правоохоронною діяльністю є багато складових. Першою складовою словосполучення є поняття «управління діяльністю». Окреслимо загальні ознаки управління діяльністю, яке за сутністю є діяльність над діяльністю – управлінською діяльністю над виконавською діяльністю (правоохоронною).

Управління правоохоронною діяльністю можна визначити як особливий вид діяльності спеціально створених апаратів та посадових осіб, наділених певними повноваженнями щодо упорядкування діяльності та системи підрозділів, забезпечення їх оптимального функціонування і розвитку з метою ефективного вирішення завдань у сфері правоохоронної діяльності з реалізації політики держави у сфері правоохорони.

Відповідно, управлінська діяльність має своїм об'єктом:

- процеси, об'єктом яких є об'єкт управління – процеси створення, перетворення, переміщення й поховання об'єкта управління;

- діяльність, яка є механізмом цих процесів.

Вплив на процес може бути здійснено тільки через вплив на його механізм – дії, що здійснюються в цьому об'єкті (акти діяльності персоналу).

Управління діяльністю реалізується шляхом зміни:

- норм діяльності, яку виконують окремі суб'єкти;

- співорганізації діяльностей різних суб'єктів, що здійснюють різні акти діяльності.

З огляду на те, що правоохоронна діяльність є правовою, то найважливішою складовою управління такою діяльністю є зміна норм, які визначають діяльність.

Для наукового дослідження правової складової управління правовою діяльністю запропоновано дуже вдале системне поняття «правова організація діяльності», яка означає упорядкування, узгодження взаємопов'язаних систем норм діяльності й норм права, необхідних для набуття якостей та закріплення закономірностей, які забезпечать результативність і розвиток певної діяльності й відповідної соціальної системи і полягає в організації систем діяльності з реалізації норм права та організації системи норм, що визначають діяльність [7, с. 13].

Виходячи з системного зображення акту діяльності й сутності правової діяльності механізм правової діяльності у соціальній системі можна представити у вигляді системи, яка складається з таких частин і рівнів: 1) рівень управління – прийняття і застосування правових норм (правотворчості, правозастосування); 2) рівень виконання – реалізації (дотримання) правових норм.

Структура юридичного механізму може бути як спрощена так і ускладнена залежно від конкретного процесу, який треба організувати.

Тоді систему механізму правової організації соціальних процесів і систем можна представити у вигляді трьох блоків, запропонованих І.Я. Дюрягіним при розкритті юридичного механізму управління – правотворчості, застосування права та реалізації права.

Спільним першого та другого блоку (правотворчості та правозастосування) є те, що продуктом є рішення (щодо нормування принципів, засобів, способів діяльності, моделей поведінки конкретних суб'єктів тощо), які мають правову форму. У першому блоці у вигляді нормативно-правового акту, у другому правозастосовчого акта.

Третій блок – реалізації права, відображає фактичну реалізацію правових норм (у вигляді нормативно-правового акта або правозастосовчого акта) у діяльності об'єктів правового впливу.

Цей блок представляє собою механізм діяльності об'єктів правового впливу під дією правових рішень нормативного та індивідуально-конкретного характеру.

На відміну від перших двох структур юридичні засоби безпосередньо впливають на предметну діяльність (поведінку) об'єктів правового впливу.

В цьому блоці право може бути представлено у вигляді цілей, визначених у правовому рішенні; функціональну частину складають функції з реалізації рішення і перетворенню матеріалу в продукт діяльності; правових та неправових інструментів (важелів і засобів), які впливають на суб'єкт діяльності та, відповідно, на процеси відтворення діяльності.

Але в цьому блоці право не є матеріалом і продуктом основної діяльності. Право опосередковує основну діяльність і тому може бути представлено в акті діяльності: нормою, принципом або інструментом.

Систему правового управління (правових стандартів правоохоронної діяльності) в державі розглядатимемо за блоками: формування норм (нормотворчості); виконання норм (правозастосовча діяльність); дотримання норм. Кожен з цих різновидів діяльності має певну складову і специфіку, яка стосується правоохоронної діяльності.

Юридичний механізм управління можна конкретизувати і деталізувати таким чином:

1) структуру, яка відображає діяльність щодо розробки й прийняття правових норм, необхідних для управлінського впливу на відповідні об'єкти;

2) структуру, яка відображає діяльність щодо застосування норм права та прийняття рішення (правозастосовчого акта);

3) структуру, яка відображає реалізацію правових норм у діяльності об'єктів управління [7, с. 56]. Цей перелік різновидів правової діяльності відомий, але потребує постійного уточнення щодо певної сфери суспільної діяльності. На сучасному етапі розвитку народ України вимагає від держави реформування її діяльності в різних сферах суспільного життя, в тому числі й щодо об'єкта – правоохоронної діяльності.

Напрямки розвитку правоохоронної діяльності можна виділити за різновидами такої діяльності, наведені в роботах науковців. Якщо політику України в сфері формування і реалізації правоохорони як соціально-діяльнісну систему, то система передбачає розгляд підсистем за рівнями (етапами) її формування й реалізації, які в сукупності становлять замкнений цикл:

1) діяльність з формування моделі майбутніх змін суспільних відносин, зокрема щодо стану об'єктів правоохорони;

2) діяльність міжнародних інститутів з формування моделі майбутніх змін у сфері правоохорони та міжнародного законодавства у цій сфері;

3) правотворча діяльність із реалізації державними інститутами моделі майбутніх змін суспільних відносин, пов'язаних з охороною і захистом об'єктів правоохорони в нормативно-правових актах законодавства;

4) публічна діяльність державних інститутів, що пов'язана з виконанням законодавства у сфері правоохорони;

5) приватна діяльність і поведінка, що безпосередньо пов'язана з дотриманням правових норм законодавства у сфері правоохорони;

б) зовнішня і внутрішня безпека від шкідливих впливів на об'єкти правоохорони, що безпосередньо не пов'язані з дотриманням правових норм законодавства, але залежать від моделі відносин у сфері правоохорони та правосвідомості членів суспільства.

З наведених вище діяльностей можна виділили перші три, які безпосередньо можна зарахувати до складових діяльності з формування політики – власне політичної діяльності. Три інших можна зарахувати до складових діяльності з реалізації політики.

Продуктом цих різновидів діяльності є:

1) міжнародні ратифіковані нормативно-правові акти, рекомендації та передовий досвід міжнародних правоохоронних організацій;

2) напрямки адміністративної реформи; реформи системи юстиції, судової реформи та національне законодавство.

Ці напрямки розвитку визначаються законодавчими актами України, що діють і приймаються у сфері правоохоронної діяльності як інституту держави.

Основним продуктом перших чотирьох діяльностей є нормативно-правові акти, які за впливом на правоохоронну діяльність можна розглядати також за рівнями: стратегічний, тактичний, оперативний.

Формування та реалізація програм стратегічного рівня розвитку можливі, коли є наступність, узгодженість і комплексність підходу до розробки стратегій і, відповідно, програм розвитку законодавства та правозастосовчої практики.

Стратегічний рівень утворений системою законодавства України: закони, що визначають загальний підхід та окремі напрямки правоохоронної діяльності; систему та структуру органів; взаємозв'язки та взаємодію між органами і підрозділами, що реалізують охоронну функцію держави в правоохоронній діяльності.

Концепції розвитку (реформи) напрямків правоохоронної діяльності, системи органів та взаємозв'язки та взаємодію між органами і підрозділами. Зокрема, це реформи: юстиції; адміністративного права; кримінального права; судочинства тощо.

Тактичний рівень: нормативно-правові акти: Президента; уряду; міністерств; відомств, що реєструються міністерством юстиції і зачіпають права і законні інтереси громадян.

Оперативний рівень: інші відомчі та міжвідомчі нормативно-правові акти.

«Коли розвиток стосується діяльності органів державної влади, то необхідно не тільки створювати нові норми діяльності, але й відтворювати їх у нормативно-правових актах із подальшою реалізацією в діяльності органу. Тут проглядається небезпека «зіпсованого телефону», коли норми діяльності розробляє один суб'єкт, відтворює їх модель у нормативно-правовому акті інший, а реалізовує в діяльності третій. Тоді у процес розвитку має бути включено всі види діяльності: проектування нових норм діяльності; проектування норм права, які відтворюють норми діяльності в нормативно-правових актах (нормотворчість); організація діяльності відповідно до норм права (проектування організаційних структур та внесення змін у діяльність) із суб'єктами, які відповідальні за розвиток діяльності органу державної влади» [8, с. 55].

Якщо правоохоронну діяльність розглядати як систему, що складається з мети діяльності, вхідного матеріалу, способів перетворення, засобів, суб'єкта, продукту діяльності, тоді розвиток правоохоронної діяльності розглядатиметься як свідомий, цілеспрямований процес переходу на новий якісний рівень, що передбачає зміну складових різновидів правоохоронної діяльності шляхом формування нових якостей законодавства у сфері правоохорони та наповнення функціональних місць системи діяльності правоохоронних органів з реалізації відповідних норм законодавства.

Розглянемо базові схеми діяльності з розвитку правоохоронної діяльності.

Конструювання нових видів діяльності. Щодо конструювання нових різновидів правоохоронної діяльності зазначимо: конструювати особливо нічого не потрібно. Конструкції сучасної правоохоронної діяльності у світі вже зроблено, потрібно їх відтворити й адаптувати до вітчизняного законодавства та вітчизняних технологічних схем реалізації правоохоронної діяльності. На законодавчому рівні відмінностей в основних положеннях правоохоронної діяльності, визначених нормативно-правовими актами, можна не помітити або їх зовсім не буде. Проте моделі організованостей правоохоронної діяльності при цьому відрізнятимуться суттєво, від того, яка ставиться мета публічною адміністрацією під час організації конкретної системи організованостей правоохоронної діяльності як діяльності із захисту і охорони об'єктів [9].

Схему розвитку видів діяльності, які склалися, можна уявити у складі таких компонентів: соціальне середовище, на фоні якого провадиться діяльність (суспільний лад в Україні), у контексті якого важливий перехід до більш цивілізованих форм суспільного ладу в державі; норма діяльності (законодавство), яка визначає складові діяльності, зокрема: цілі, засоби, способи, матеріал, продукти, процес та позицію суб'єкта діяльності (завдання норми передбачає: визначення завдань (функцій), для виконання яких організована діяльність; визначення обов'язків суб'єктів діяльності; визначення прав і повноважень, необхідних для виконання завдань і обов'язків; визначення відповідальності); суб'єкт діяльності (індивід, група, організація).

Для розвитку діяльності, пов'язаної з переходом на нову норму, суб'єкт має побудувати нову модель норм діяльності. У практиці такий перехід можливий за допомогою колективу системних аналітиків, експертів, науковців та фахівців у певній справі.

Існують і негативні складові організації будь-якої діяльності, що заважають її розвитку. Це своєрідні недосконалі моделі діяльності, які поділяємо на нормативні моделі та моделі реалізації норм діяльності. Отже, недосконалість цих двох моделей – проблеми або розриви в нормативній моделі та проблеми реалізації цієї моделі в житті. Відповідно потрібно мінімізувати проблеми та розриви за допомогою таких забезпечувальних діяльностей: 1) діяльність із виявлення проблем та розривів; 2) діяльність із розвитку моделей норм діяльності; 3) діяльність із розвитку моделей реалізації норм діяльності.

Якщо йдеться про відхилення від норм діяльності, то залишаються перший і другий різновиди діяльності. За усунення розбіжностей між нормою та її реалізацією й наявністю проблем розривів потрібно переходити на вищий рівень формування діяльності – зміни її норм.

З визначення правоохоронної діяльності можна з'ясувати напрям розвитку основної діяльності окремих органів як правозастосовчих органів, що полягає у ліквідації розривів щодо мінімізації загроз, створених поза встановленими законом межами. Сюди належать напрямки з виявлення проблем і негативних явищ: недотримання вимог законодавства; хибна відомча нормотворчість; бюрократизм; корупція тощо.

Основним джерелом отримання результату порівняння позитивних і негативних моделей діяльності є правозастосовча практика за

напрямками діяльності, що окреслені вище 4, 5 і 6.

Про четвертий різновид діяльності все більш-менш зрозуміло щодо суб'єктів діяльності та суб'єктів аналізу правозастосовчої практики: по-перше, це правоохоронні органи, які, зокрема, розробляють плани й програми розвитку власної діяльності та беруть участь у розробці змін до законодавства, по-друге, представники громадськості, пов'язані з реалізацією 5-го і 6-го різновидів діяльності. Аналіз правозастосовчої практики за цими різновидами, перш за все, мають здійснювати безпосередньо представники громадськості та відстоювати власні інтереси перед інститутами публічної влади. Крім того, об'єктом аналізу правозастосовчої практики є не тільки правозастосовча діяльність правоохоронних органів, але й правозастосовча діяльність (юрисдикційна та неюрисдикційна) у сфері, безпосередньо пов'язаній з правоохоронною діяльністю інших суб'єктів публічної влади (суди, органи державної влади, органи місцевого самоврядування тощо).

Схема підтримання суб'єктів у місцях розриву діяльності (комунікації), яка склалася в окремих позиціях. На відміну від схеми розвитку діяльності, орієнтованої на стратегічні питання реорганізації діяльності, схема підтримання суб'єктів діяльності призначена для тактичного та оперативного підтримання суб'єктів управлінської діяльності для вирішення конкретних проблем. На відміну від розглядуваного раніше виду скоріше колективної діяльності, ця діяльність має переважно індивідуальний характер і вся відповідальність за результати лягає на суб'єкт управлінської діяльності. У суб'єкта виникають проблеми нового класу, де нормативна модель спрощена й необхідні складніші підходи, які полягають в інтеграції нормативно-діяльнісного та суб'єктних підходів.

Ця діяльність складається з двох: діяльності суб'єкта управління та фахівців груп підтримки (системні аналітики, референти, помічники), які володіють основами творчого мислення, що дозволяє об'єднати соціальний, корпоративний та індивідуальний досвіди [9].

Підсумовуючи зазначимо, що управління правоохоронною діяльністю (її розвиток) – це свідомий, цілеспрямований процес переходу на новий якісний рівень, який передбачає зміну складових правоохоронної діяльності шляхом формування нових якостей законодавства у

сфері правоохоронних та наповнення функціональних місць системи діяльності з реалізації законодавства.

Висновки. Управління правоохоронною діяльністю – особливий вид діяльності спеціально створених апаратів та посадових осіб, наділених певними повноваженнями щодо упорядкування діяльності та системи підрозділів, забезпечення їх оптимального функціонування і розвитку з метою ефективного вирішення завдань у сфері правоохоронної діяльності з реалізації політики держави у сфері правоохорони.

Правова організація правоохоронної діяльності означає упорядкування, узгодження взаємопов'язаних систем норм діяльності й норм права, необхідних для набуття якостей та закріплення закономірностей, які забезпечать результативність і розвиток правоохоронної діяльності й відповідної соціальної системи і полягає в організації систем діяльності з реалізації норм права та організації системи норм, що визначають правоохоронну діяльність.

Політику України в сфері формування і реалізації правоохорони запропоновано уявляти як соціально-діяльнісну систему, яка передбачає розгляд підсистем за рівнями (етапами) її формування й реалізації, які в сукупності становлять замкнений цикл із шести основних різновидів діяльності.

Управління правоохоронною діяльністю (її розвиток) – це свідомий, цілеспрямований процес переходу на новий якісний рівень, який передбачає зміну складових правоохоронної діяльності шляхом формування нових якостей законодавства у сфері правоохорони та наповнення функціональних місць системи діяльності з реалізації законодавства. Також розглянуто базові схеми діяльності з розвитку правоохоронної діяльності.

Запропоновані підходи до діяльності з розвитку правоохоронної діяльності можуть отримати подальше наукове дослідження за рівнями розвитку не тільки законодавства, але й правозастосовчої практики.

Література

1. Кунев Ю.Д., Мазур А.В. Правоохоронна діяльність: теоретичний аспект. *Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право»*. 2023. № 3. С. 96–103. DOI: <https://doi.org/10.18372/2307-9061.68.17979>

2. Шабетя С.А. Сучасний стан та перспективи розвитку нормативно-правового та організаційного забезпечення правоохоронної діяльності у сфері безпеки держави. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 7. С. 238-241.

3. Бойко І. Правове регулювання діяльності органів внутрішніх справ у сфері забезпечення внутрішньої безпеки держави. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 9. С. 105-113.

4. Шай Р. Перспективи модернізації правоохоронних органів в умовах глобалізації. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: *Юридичні науки*. Львів: Вид-во Львівської політехніки. 2017. № 861. С. 219-224.

5. Ковалів М.В. Адміністративно-правове регулювання діяльності правоохоронних органів у демократичній державі. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2018. № 1. С. 166-173.

6. Малишев К.В., Барановська Т.В. Дослідження системного підходу до вивчення трансформації правоохоронної системи. *Право та державне управління*. 2021. № 2. С. 306-314.

7. Кунев Ю.Д. Правова організація діяльності митної служби України: теоретичні та методологічні основи: дис. д-ра юрид. наук: 12.00.07. Харків. нац. ун-т внутріш. справ, 2010. 442 с.

8. Кунев Ю.Д. Методологічні основи діяльності з розвитку митної діяльності та законодавства. *Вісник Академії митної служби України. Серія: «Право»*. 2011. № 2. С. 54–61.

9. Кунева З.Ю. Митні формальності: теорія і практика. Монографія. Київ: АртЕк, 2018. 216 с.

References

1. Kuniev Yu.D., Mazur A.V. Pravoohoronna diialnist: teoretychnyi aspekt. *Naukovi pratsi Natsionalnoho aviatsiynoho universytetu. Seriiia: Yurydychnyi visnyk «Povitriane i kosmichne pravo»*. 2023. № 3. S. 96–103. DOI: <https://doi.org/10.18372/2307-9061.68.17979>

2. Shabetya S.A. Suchasnyy stan ta perspektyvy rozvytku normatyvno-pravovoho ta orhanizatsiynoho zabezpechennya pravookhoronnoyi diyalnosti u sferi bezpeky derzhavy. *Yurydychnyy naukovyy elektronnyy zhurnal*. 2021. № 7. S. 238-241.

3. Boyko I. Pravove rehulyuvannya diyalnosti orhaniv vnutrishnikh sprav u sferi zabezpechennya vnutrishnoyi bezpeky derzhavy. *Pidpryyemnytstvo, hospodarstvo i pravo*. 2020. № 9. S. 105-113.

4. Shay R. Perspektyvy modernizatsiyi pravookhoronnykh orhaniv v umovakh hlobali-

zatsiyi. Visnyk Nats. un-tu «Lvivska politehnika». Seriya: Yurydychni nauky. Lviv: Vyd-vo Lvivskoyi politehniky. 2017. № 861. S. 219-224.

5. Kovaliv M.V. Administratyvno-prvaove rehulyuvannya diyalnosti pravookhoronnykh orhaniv u demokratychniy derzhavi. Naukovyy visnyk Lvivskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav. 2018. № 1. S. 166-173.

6. Malyshev K.V., Baranovska T.V. Dosli-dzhennya systemnoho pidkhodu do vyvchennya transformatsiyi pravookhoronnoyi systemy. Pravo ta derzhavne upravlinnnya. 2021. № 2. S. 306-314.

7. Kunjev Ju.D. Pravova orghanizacija diyalnosti mytnoji sluzhby Ukrainy: teoretychni ta metodologichni osnovy. Dis. na zdobuttja nauk. stupenja dokt. juryd. nauk: 12.00.07. Kharkivskiyi nats. un-t vnutrish. sprav. Kharkiv, 2010. 442 s.

8. Kuniev Yu.D. Metodologichni osnovy diialnosti z rozvytku mytnoi diialnosti ta zakonodavstva. Visnyk Akademii mytnoi sluzhby Ukrainy. Seriya: «Pravo». 2011. № 2. S. 54–61.

9. Kunieva Z.Yu. Mytni formalnosti: teoriia i praktyka. Monohrafiia. Kyiv: ArtEk, 2018. 216 s.

Yurii Kunev

MANAGEMENT OF LAW ENFORCEMENT ACTIVITIES: THEORETICAL AND LEGAL ASPECT

National Aviation University
Liubomyra Huzara Avenue, 1, 03058, Kyiv, Ukraine
E-mails: kunev@ukr.net

*The purpose of the article is to analyze and reveal the problems of the theoretical and practical plan regarding the presentation of elements of the activity system for the management of law enforcement activities and the path of development of the legal management of law enforcement activities. **Research methods:** a comprehensive approach to creating a theoretical picture of the object and applying the methodological scheme of "double knowledge" about the object as such and about the knowledge that describes and depicts it; comparative legal and doctrinal knowledge of the law enforcement management system, as well as the method of generalization and modeling of new theoretical knowledge of legal support of law enforcement activities. **Results:** the problems of the further development of the theory and practice of management and public law are identified and a theoretical approach to their solution is proposed. It has been established that the management of law enforcement activity is, in essence, activity over activity - management activity over executive activity (law enforcement) and requires activity modeling, for the further creation of legal models for both the management of legal activities in general and the management of law enforcement activities and the legal organization of law enforcement activities and its varieties . Such modeling of the legal organization of law enforcement activities can help to organize a conscious, purposeful process of transition to a new qualitative level, which involves changing the components of law enforcement activities through the formation of new qualities of legislation in the field of law enforcement and filling the functional places of the system of activities for the implementation of legislation. Basic activity schemes for the development of law enforcement activities were also considered. **Discussion:** the proposition is argued that the practical implementation of approaches based on the construction and implementation of a system of activity models for the management of law enforcement activities are effective for the practical implementation of the needs of increasing the efficiency of legislation formation and implementation of the state's protective function.*

Key words: law enforcement activity; management of legal activity; management of law enforcement activity; legal organization of law enforcement activity; law enforcement; legislation in the field of law enforcement; law enforcement agency; mechanism of legal management of law enforcement activities.

Стаття надійшла до редакції 20.12.2023